

Војни музеј у Београду 9. маја је у јавности представио делимично реконструисану поставку везану за међуратни период и период Другог светског рата.

Отварање изложбе пратиле су две подједнако неугодне ствари. Потпуно игнорисање домаћих медија и значајни интерес хрватских медија чија је државна телевизија у ударном дневнику посветила овој теми читава два минута.

Већ крајем деведесетих постало је јасно да је поставка била прилагођена идеолошком оквиру шездесетих година прошлог века и да је у суштини пратила активности групице људи у заданом једнопартијском идеолошком оквиру.

Због тога је поставка посвећена Другом светском рату била већ седам година затворена за посетиоце.

Из финансијских, техничких и организационих разлога ту поставку није било могуће у целини изменити, али залагање свих запослених у Војном музеју успело је не нарушавајући основни хронолошки ток да обогати постојећу поставку новим садржајима, и тако је она постала објективнија и прилагођенија периоду о коме говори.

Људи ангажовани у музеју нису судије, њихово није да доносе коначне судове о месту и улози личности, партија и покрета. Њихово је да комбинацијом предмета, фотографија и докумената представе историјске периоде о којима говоре ти предмети, у чему су запослени у Војном музеју у потпуности успели.

Да су критичари погледали изложбу знали би да се на паноима налазе и фотографије Хитлера, Мусолинија, Анте Павелића, али и Тита, па сада и генерала Михаиловића. Међу изложеним предметима никоме није засметала сабље Александра Лера или Кватерника. Засметали су само генералови лични предмети скромно смештени уз пано о операцији „Халјард“ у којој је посведочено о највећој акцији спасавања ваздухопловаца иза непријатељских линија у целом Другом светском рату – акција у којој су „сарадници

Једни игноришу, други кривотворе

Пише: Драган Крсмановић
среда, 12 мај 2010 12:43

окупатора“ испред носа тог истог окупатора спасили преко 600 америчких и британских ваздухопловаца.

Уз захвалност ХРТ, која је у својој ударној информативној емисији објавила рекламу Војног музеја, ипак бисмо дали једну малу сугестију: „Најпре погледајте поставку, а потом дајте суд о њој“.

У супротном задржавамо право да помислимо да вам уствари поставка није ни била битна већ да је текст унапред написан а повод само насумице одабран.